

Một Ngôi Sao – Một Định Mệnh

Có bao giờ bạn cảm thấy mình quan trọng đối với một người chưa? Thường thì chúng ta cảm nhận được một người nào đó thật quan trọng với mình, nhưng có lẽ tôi thật may mắn khi biết được rằng đối với một người, tôi thật sự có ý nghĩa. Nếu bạn cũng là người may mắn như tôi thì bạn ơi, hãy trân trọng tình cảm đó vì không phải ai cũng may mắn tìm được một người thương mình thật sự đâu bạn ạ!

Tôi và người ấy là đôi bạn thân rất thân. Từ hồi cấp hai, cả hai đứa chúng tôi cùng chơi chung với một nhóm bạn. Dù cả nhóm chúng tôi không ai học chung lớp với nhau nhưng chúng tôi lại rất thân thiết. Cũng ở những năm cấp II, tôi đã thương thầm người ấy. Thế nhưng tôi lại không dám nói ra, tuy vậy tôi biết một điều là dường như người ấy cũng dành cho tôi một tình cảm đặc biệt. Tuy nhiên đó chỉ là tất cả những điều tôi tự nghĩ. Cho đến một lần, nghe bạn bè kết đôi người ấy cùng với một bạn gái trong lớp. Tôi cảm thấy buồn lắm, và tự hỏi liệu có thật là người ấy đã thích bạn gái kia rồi chẳng? Rồi tôi cũng thử ghép đôi người ấy và bạn gái kia, nhưng người ấy chẳng tỏ ra chút phản ứng gì gọi là phản đối cả. Thế là tôi tự nhủ, có lẽ tôi đã suy nghĩ vớ vẩn thôi chứ làm sao người ấy lại thích tôi được.

Rồi kì thi tốt nghiệp cũng đến, cả bọn chúng tôi, ai nấy cũng bận rộn ôn bài. Lên cấp III, thì người ấy thi đậu vào trường chuyên Lê Hồng Phong, còn tôi học ở Nguyễn Công Trứ. Bước sang tuổi 16, tôi đã bắt đầu mộng mơ và tôi đã thêm một lần rung động với một người con trai khác. Chúng tôi quả thật là đẹp đôi lắm. Có thể nói tôi và bạn trai đó đã trải qua những kỉ niệm thật đẹp, thật ngây thơ của thời áo trắng. Thế nhưng đến năm 12 chúng tôi đã chia tay vì người con trai đó đã không còn thương tôi nữa, bạn đó đã có người con gái khác.

Ôm một nỗi buồn sâu thẳm, tôi tự hứa sẽ cố gắng học để vượt qua kì thi tốt nghiệp. Tôi vẫn thường hay liên lạc với người bạn trai mà tôi thương thầm từ hồi cấp II, mỗi lần gặp người ấy, tôi cảm nhận dường như tôi vẫn còn dành một tình cảm rất đặc biệt cho người ấy nhưng tôi biết mình thật sự không xứng đáng với người ấy. Tôi cố khuyên bản thân mình rằng tôi đã sai rồi, người ấy thật sự đã có người khác rồi. Học ở một môi trường tốt như vậy, chắc rằng có rất nhiều người quan tâm đến người ấy, và chắc rằng người ấy đã chọn được một người bạn cho mình.

Rồi cũng năm đó, tôi biết được rằng, năm sau mình sẽ rời VN, để sang Mỹ du học. Tôi không thể tưởng tượng được rằng, mình sẽ cảm thấy như thế nào khi rời xa gia đình, tất cả những người bạn thân yêu của tôi, và rời xa người ấy. Và rồi tôi đã quyết định xếp 1000 ngôi sao cho người ấy với mong muốn rằng sẽ mang lại cho người ấy một điều ước. Tôi đã xếp, xếp liên tục 1 tuần lễ. Và cuối cùng lọ sao đã xếp xong. Nhưng bản thân tôi lại phân vân không biết là có nên gửi tặng người ấy không? Tôi thật sự khó nghĩ quá. Cuối cùng, lọ sao vẫn ở trên bàn học của tôi, tôi vẫn im lặng.

Một tuần trước khi đi, tôi quyết định gửi lọ sao đến cho người ấy. Tôi không mong người ấy sẽ cảm động khi nhận lọ sao, hay sẽ nói những lời ngọt ngào với tôi. Tôi chỉ mong là một điều ước của người ấy sẽ thành hiện thực và tôi luôn cầu mong cho người ấy mãi luôn được vui vẻ, hạnh phúc.

Trước hôm tôi đi, người ấy đã tặng tôi một món quà. Khi mở hộp quà ra, tôi thật bất ngờ, đó là mặt dây chuyền hình ngôi sao bằng bạc. Người ấy hỏi tôi rằng tôi có biết ngôi sao này có ý nghĩa gì không? Tôi ngơ ngác nhìn người ấy một hồi, rồi cười. Người ấy nói là ngày mai khi tiễn tôi ra phi trường sẽ nói cho tôi biết. Thật tình lúc đó tôi đoán rằng mặt dây chuyền đó có liên quan gì đó đến những ngôi sao mà tôi xếp tặng người ấy. Nhưng để xem người ấy sẽ nói gì với tôi vào ngày mai.

Hôm ra đi, cả nhóm bạn ra tiễn tôi và có cả người ấy nữa. Giữ đúng lời hứa, người ấy trao cho tôi một tấm thiệp và dặn rằng câu trả lời ở trong tấm thiệp nhưng khi nào lên máy bay tôi hãy mở ra đọc. Tôi chào tạm biệt các bạn mà nước mắt tuôn trào. Người ấy đưa tay để bắt tay chào tạm biệt với tôi. Lần đầu tiên chúng tôi nắm tay nhau, tôi cảm nhận dường như cái xiết tay ấy thật chặt, và dường như tim tôi đã đập lệch nhịp.

Lên máy bay, tôi mở những lá thư mà bạn bè gửi cho tôi trong buổi chia tay ra đọc, và cả tấm thiệp của người ấy. Tôi đã bật khóc, khóc thật nhiều khi đọc những dòng chữ của người ấy.

" Phong rất vui khi nhận được 1 điều ước từ Trang nhưng nó càng làm Phong buồn hơn khi thời gian Trang ở bên Phong đang vui dần. Trước đây Phong luôn im lặng, nhưng bất chợt Phong nghe một câu hỏi: ' Trang đi Phong có buồn không?' thì Phong đã biết trong tất cả những vì sao xung quanh Phong có lẽ Trang mãi là vì sao đẹp nhất. Trang đi với Phong sẽ không còn điều kì diệu nữa, vì Phong đã mãi mãi mất đi một ngôi sao để thực hiện điều ước. Và có lẽ điều ước chỉ còn là giấc mơ bởi vì you are my dream. Có lẽ Trang cũng cho là Phong đang mơ. Nhưng Phong muốn được một lần nói thật lòng mình. Dù sao đi nữa mong Trang hiểu rằng có một người mãi nhớ về Trang."

Đọc đến câu cuối cùng thì mắt tôi đã ướt đẫm. Tôi thật sự rất xúc động trước những lời người ấy viết. Tôi không hề biết rằng tôi đang giữ trong tay ngôi sao thứ 1000, ngôi sao mà 999 ngôi sao khác đang đợi để kết hợp thành một điều ước. Tôi không dám tin rằng trong từng ấy năm qua, Phong vẫn thương nhớ về tôi. Tôi thật sự quá vô tình, tôi đã không nhận ra được tình cảm chân thành của Phong dành cho tôi. Giờ đây ở phương trời xa chỉ còn lại tôi và một ngôi sao nhưng tôi không cảm thấy cô đơn vì tôi biết rằng, ở nửa vòng kia trái đất vẫn có một người luôn nhớ về tôi. Giờ đây tôi đang đeo bên mình ngôi sao ấy và mong rằng một ngày nào đó tôi có thể quay về VN, đối diện với người ấy và nói với người rằng: I love you!!!

Bạn thân mến, bạn có yêu thương ai đó không? có ai đó quan trọng với bạn không? hãy nói cho họ biết rằng bạn thật sự yêu thương họ trước khi quá muộn bạn nhé! Đừng giống như tôi đã bỏ qua mất một cơ hội để nói với người tôi thương rằng người ấy thật sự rất có ý nghĩa với tôi.